N°. 55. A°. 1841.

ZATURDAG, den 10den JULIJ.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 Julij 1841.*

Alzoo C. S. SPILLENAAR als Straatvoogd, zich bij requeste heeft geadresseerd, om *Brieven van Manumissie* voor de Slavin *Matje* en haar kind *William*, afkomstig van wijlen H. A. VAN WIJCKS.

Zoo worden al de genen welke vermeenen mogten redenen van oppositie te hebben, opgeroepen, om bij *anticipatie* van den gewonen tijd van aankondiging, binnen den tijd van *acht* dagen, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; na verloop van welken tijd de verzochte *Brieven van Manumissie* anders zullen worden verleend.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 8 Julij 1841.*

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JACOB BECK en JOHANNA van LENTZ.

En

JACOB ALEXANDER DE VRIES en ELIZA VICTORINA SCHMIDT.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 10 Mei.

De doopplegtigheid van den jongen graaf van Parijs heeft den 2den Mei met luister plaats gehad. Omstreeks elf ure reden de koning, de koningin, de koning der Belgen en de hertogin van Orleans, benevens genoemden prins, in de eerste koets gezeten, en in twee andere door de koningin der Belgen, den hertog van Orleans, en de overige prinsen en prinsessen gevolgd, van de Tuilerijen naar de hoofdkerk van Notre Dame. Vijftien andere rijtuigen maakten verder den trein uit, die door twee escadrons nationale garde te paard geopend en door een escadron kurassiers gesloten werd. — Zij, die gewoon zijn op alles aanmerkingen te maken, schrijven het aan vrees voor rustverstoring toe, dat de optogt gedeeltelijk een' anderen weg gevolgd is dan bij het programma was aangeduid.

Aan den ingang van het kerkgebouw, dat, zoo uit als inwendig, prachtig en smaakvol versierd was, is de koning door den aartsbisschop en de overige geestelijkheid ontvangen, met eene korte aanspraak van eerstgenoemde, in welke hij het denkbeeld ontwikkelde dat de heilige doop, die aan christenen van allen rang en stand, zonder onderscheid wordt toegediend, de hechtste waarborg voor de wederkeerige welwillendheid en zekerheid van vorsten en onderdanen moet opleveren.

Onder het spelen van een' statigen marsch, zette zich de koninklijke familie op de voor haar bestemde plaatsen tegenover het hoogaltaar neder, waar zij door de ministers en verdere hooge staatsambtenaren, de maarschalken van Frankrijk, de leden der wetgevende kamers en de hooge geestelijkheid omringd werd. Ook de afgezonderde galerijen waren met genoodigden van hoogen rang, onder welke men de infanten van Spanje opmerkte, vervuld.

Na het opzingen van het *Veni Creator*, werd tot den doop overgegaan. De koning en de koningin stonden als peter en meter. De vorstelijke doopeling droeg een wit kanten kleed, met een wit satijnen mantel overdekt, en bij het inkomen eene witte muts met pluimen.

Vervolgens werden verscheiden kerkgezangen en eindelijk het *Te Deum* aangeheven, waarna de doopacte door den koning en de leden der koninklijke familie geteekend is. Reeds ten één ure waren deze weder op de Tuilerien teruggekeerd.

Hier had eene plegtigheid van verschillenden aard plaats, de overgifte namelijk van den degen, door den municipale raad der hoofdstad voor den graaf van Parijs bestemd. Dit geschenk werd door den koning, in naam van zijnen kleinzoon, aanvaard, met deze woorden: »Het is mijne taak te beletten dat deze degen de schede verlate; maar mogt het noodig zijn dat hij dien verliet, dan zal het voor de goede zaak, voor de zaak van het land zijn, en ik sta er voor in dat mijn kleinzoon er zich goed van zal weten te bedienen."

De aartsbisschop van Parijs is door de koning met een kruis en ring in brillanten, en door den hertog van Orleans met een' zeer kostbaren myter vereerd geworden. Ook heeft laatstgenoemde hem de som van 10,000 franken doen toekomen, om onder de ouders der kinderen verdeeld te worden, welke heden en gedurende de beide volgende dagen, in de verschillende parochiën der hoofdstad, ten doop zullen worden geheven.

— In het *Journal du Havre* leest men het volgende berigt nopens eene ontzettende ramp aan het Amerikaansch schip *William Brown* overgekomen:

Het Amerikaansche Schip, *William Brown*, zeilende met 65 passagiers van Liverpool naar Philadelphia, heeft den 19den April tegen eene ijsschots gestooten, met een zoodanig noodlottig gevolg, dat men oogenblikkelijk heeft moeten besluiten een laatst reddingsmiddel in de sloepen te zoeken. Ten dien einde begaven zich de kapitein, eene vrouw, tot de passagiers behoorende, en zeven man der ekwipagie in de kleine sloep. De groote sloep, door den opperstuurman gekommandeerd, ontving drie en dertig passagiers en acht matrozen. De overige personen, voor wie geene plaats in de sloepen was, aan boord van den *William Brown* blijvende, vergingen met het schip, hetwelk dadelijk te gronde zonk.

Wegens het lot der kleine sloep en dergenen, die zich in dezelve hebben gered, is men nog zonder tijding.

Maar den 21sten April (uit onderscheidene aanduidingen kan men deze dagteekening opmaken) werd de groote sloep, echter met nog slechts zeventien der passagiers behalve den stuurman en de acht matrozen, ontmoet door het Amerikaansche Schip *Crescent*, komende van New-York bestemd naar Havre, die de zes en twintig schipbreukelingen aan boord nam. De *Crescent* den 2den Mei de paketboot *la Ville de Lyon* ontmoetende, verzocht aan deze, de acht matrozen over te nemen. De paketboot jl. maandag alhier met die acht manschappen aangekomen, heeft de tijding van deze ramp aangebragt.

Maar ter zelfder tijd heeft die paketboot een afgrijzen wekkend voorval bekend gemaakt, hetwelk nog als in eenen geheimzinnigen sluijer gehuld ligt, doch waarover de eerstdaags verwachte *Crescent* ongetwijfeld alle vereischte ophelderingen zal geven.

De groote sloep van den *William Brown* had als boven gezegd, behalve de acht matrozen, driendertig passagiers ingenomen; zij heeft slechts zeventien dezen laatstgemelden aan den *Crescent* overgegeven.

Het schijnt dat de personen in de groote sloep, na den *William Brown* verlaten te hebben, twee dagen door de golven zijn rondgezweept geworden, met het vreesselijk uitzigt van hun gewis verderf onmiddellijk voor oogen. Men verbeelde zich het ontzettende schouwspel van twee en veertig menschen, opgepropt in eene zoo enge ruimte, dat zij er naauwelijks konden plaats vinden, waarschijnlijk aan leeftogt gebrek lijdende, waaraan zij in den haast hunner ontkoming niet zullen gedacht hebben, blootgesteld aan het geweld der zee en ten prooi aan al de folteringen der onzekerheid en vertwijfeling. Twee dagen lang hadden zij echter dezen vreesselijken toestand doorgestaan, maar alstoen, hetzij de overmaat van lijden de gemoederen tot beestachtige woestheid heeft doen overslaan hetzij een afgrijselijk offer was onvermijdelijk geworden, — alstoen begon een ijzingwekkend schouwspel. Een voor een werden de passagiers aangegrepen en in zee gesmeten; met eene vrouw werd deze menschen-offering aangevangen; zusters, broeders, ouders, kinderen werden achtervolgens aan de golven ter prooi gegeven, een nog zeer jong kind, reeds in de armen zijner beulen, smeekte om nog eerst, alvorens te sterven, zijn gebed te mogen doen, doch werd erbarmeloos in de eeuwigheid geworpen, en de menschenslagting eindigde eerst na het zestiende offer.

Een uur na dit afschuwelijk tooneel, nam de *Crescent* de overlevende ongelukkigen tot zich.

— Men meldt uit Berlijn: »Eenige dagen geleden, werd hier bij het afbreken van een huis, hetwelk ter uitbreiding van het postkantoor aangekocht was, een schat van 60,000 daalders aan goud, meestal in munten van Albrecht den Beer, gevonden. Ook ontdekte men een zeer ver loopenden onderaardschen gang; wegens de slechte lucht kon men er echter niet in doordringen.

— O'Connell heeft den 19 dezer te Dublin eene vergadering der associatie tot herroeping van de Unie bijgewoond, en de conservativen ten hoogste geërgerd, door in zijne gehouden redevoering te kennen te geven dat, bijaldien een oorlog tusschen Engeland en de Noord-Amerika mogt uitbarsten, de Ieren de zijde der laatsten behoorden te kiezen, wanneer hunne eischen niet wierden ingewilligd.

EIGENROEM VAN HET WATER.

Wanneer deze of gene van uwe broeders, mijn goede menschenkinderen! met voorbeeldige onbeschaamdheid, mondeling of schriftelijk, zijn eigen lof verkondigt, en uitgelagchen wordt, hoop ik nogtans zijn

voorbeeld te kunnen volgen, zonder den spot der wereld met hem te moeten deelen. Het zijn toch twee geheel verschillende dingen; ik, die gewaag van mijne wezenlijke verdiensten, die men zoo min als mijne droppels tellen kan; en de trotsche, die slechts van zijne ingebeelde kwalen spreekt. Oneindig meer eer zou ik hebben, ik gevoel het, wanneer anderen, in plaats van ik zelf, mij prezen. Maar daar die anderen nu zwijgen, is de eigen roem mij een wezenlijk zelfbehulp. — Ergert u daarom aan mijne onderneming niet; en wilt gij mij berispen, doet het dan om mijne inschikkelijke bescheidenheid, waardoor ik mij zoo lang heb laten terughouden om mij zelf geregtigheid te laten wedervaren.

Billijk was het, dat de dichters mij waren voorgekomen in het ontvouwen van mijnen lof, niet alleen omdat zij doorgaans zulke welsprekende lofredenaars zijn, maar vooral omdat niemand aan mij hooger verpligting heeft dan zij. De grootmoedigheid hunner Mecenaten, in wier lof hun mond en pen vaak zoo overvloedig uitweiden, laat hen immers menigwerf honger en dorst lijden, en ik, ik voorzie altijd ten minste in die laatste behoefte. Of vindt men nog niet ten huidigen dage eenigen onder hen, van welke vriend en vijand getuigenis geven, dat zij uit de Hippokrene gedronken hebben, en wie is die anders dan ik? 't Is waar tegen éénen H o m e r u s, tegen éénen V i r g i l i u s, K l o p s t o c k, D a n t e, om van geen anderen van vroegeren en lateren tijd te gewagen, staan er altijd velen over, wier ongewasschen lippen nooit door de Kastalische Bron natgemaakt zijn; maar hunne werken zijn daarom niet minder naauw verwant aan het gemeene water; ik ben en blijf het element, waarin zij leven. Of wat is hunne gansche poëzie, wat zijn hunne gelegenheidsverzen anders dan — water?

Sedert de wereld staat, en ik vloeije, heeft men mij gebrek aan geest tegengeworpen, maar ik heb toch geest genoeg om te zien, dat ik daarmede niet overvloedig ben uitgerust. Maar dat gebrek heb ik met vele uwer broeders gemeen, ofschoon zij, in hunnen waan, er niets van willen weten.

Of waar vindt gij dien geest in hunne werken? Is het geest in hunne tooneelstukken, in hunne romans en verhalen, die u doen fluiten, en geeuwen, en in slaap vallen? Durft gij hunne Oden en Hijmnen, hunne Liederen en Elegiën, met één woord, durft gij al hun Almanakken poëzy geestrijk noemen? Maar wat zegt het ook, veel en echten geest te hebben. — Immers nog altijd bedelen de ware H o m e r u s s e n, en geen kladschrijver ontziet zich groote mannen te lasteren. Of leest gij geene geschriften, wier hoofddoel het is om aan ware verdienste de kroon te ontroeven en ze op het hoofd van hen te plaatsen, waarop alleen een zotskap met bellen voegen zou? Hoort gij ze geen misbaar maken en klappertanden van spijt, die geestelooze voorstanders van verwarring valschen schijn en bijgeloof, omdat hun ijverzucht te kort schiet om het gezond verstand en verlichte godsdienstkennis te vuur en te zwaard uit te roeijen?

Geest mis ik, maar dat strekt mij tot lof en eer, — ik ben daarom ook de held der drinkebroêrs niet! Ik verhef er mij op, noch nooit heeft iemand door mij een koperachtigen neus gekregen, en als ik wijnkoopers en jenever tappers rijk maak, dan geschiedt het geheel tegen mijnen wil. — Laat men mij ongemengd en vrij, dan komt het mij nooit in den zin, om lieden die mij drinken, in het hoofd te stijgen, en het is volstrekt door mijne geestkracht niet, dat fiere jongelingen en krachtvolle mannen ter aarde tuimelen als ware zij waggelende, hulpbehoevende kinderen. Ik laat de menschen zoo nuchteren, dat zij geen enkel aasje van hun verstand kunnen verliezen. Als er hier een uitziet naar de kruk, en ginds een naar den bedelstaf, en elders een naar beide te gelijk moet grijpen, al die eer komt mij niet toe, maar is het uitwerksel van geestrijken drank; het water is nooit de schuld, dat de man zijne vrouw mishandelt, — de vader zijne kinderen verwaarloost, dat geheel het huisgezin beklagenswaardig ongelukkig wordt, dat de mensch zich verlaagt tot beneden het peil van het redelooze dier; dat is de uitwerking van den jenever.

Meent echter niet, dat ik slecht het element ben der stomme visschen, ik ben het ook van de spraakzame Dames. Wel moet ik, om mijn hof bij haar te maken van kleur en smaak veranderen, maar ik houd daarom geenszins op te zijn, wat ik ben. Koffij- en theedrinkers niet alleen, maar ook de kooplieden daarin, moesten daarom dankbaarder zijn jegens mij, en zoo vaak zij een kopje ledigen, mijnen lof verheffen; door de stille bekentenis, dat zij niets zijn dan — waterdrinkers. Nog gouter aanspraak heb ik op de erkentenis der Dames; welke schoone toch is zoo schoon, dat ik niet in staat ben haar nog schooner te maken? Waar vindt zij een' spiegel voortreffelijker dan den mijnen, een' spiegel, die haar hare vlekken aanwijst en afwascht tevens?

Buiten mij, zoude de halve wereld uit beroesden, kreupelen en lammen bestaan. Ziet eens hoeveel badgasten en bronwaterdrinkers mij dagelijks naar baden, naar Spa, naar Aken en elders naloopen, of liever nahinken, en anderen weder, die mij dwingen in tonnen en kruiken hen de halve wereld door na te reizen. Ik verrigt andere wonderkuren dan zoo menige kwakzalver met zijn magnetisme en galvanisme. Spot niet, wanneer ik zoo mijzelven roem; weet dat ik niet slechts schuimen en bruischen, maar ook u verzwelgen kan.

Of waant gij, arme menschenkinderen! mij nu niet meer noodig te hebben, nu men u heeft willen leeren om door de lucht te varen, en zelfs om te vliegen? Maar hoe verre, belagchelijke naäpers van den ongelukkigen I c a r u s! hoe verre zijt gij dan reeds in de hoogverhevene kunst gevorderd? Halsbreken hebt gij geleerd, en niet het vliegen; en hoe verheugen zich de winden, zoo dikwijls gij hun met uwe luchtballen, en derzelver gondels ten speelbal wordt! Verbeeld u echter niet, dat ik ijverzuchtig wordt op uw bezit, denkt liever, dat het spreekwoord nergens beter toepassing vindt, dan in de kunst, die gij zoo gaarn den Adelaar zoudt afleeren: »Hoogmoed komt voor den val!" en dat het mijne schuld niet is als ook uw hoogmoed u ten val brengt.

Ik besluit mijne lofspraak, ofschoon bij lange na nog niet uitgeput met u de ontzettendste mijner daden te noemen .... den Zondvloed! — Wat zouden de offers van dat oordeel zeggen, als zij velen hunner hedendaagsche nakomelingen leerden kennen?

Publicke Veilingen.

Door- en ten huize van den Vendumeester
M. A. KEIJSER.

Dingsdag, 6 Julij 1841.

Het HUIS en ERF, aan den hoek van de *Domine- en Steenbakkerijstraten*, Nieuwe Wijk La. C. N°. 54b. — *f 5,300.* — J. A. H. ARNZEN. *Idem*, aan de *Dominestraat*, Nieuwe Wijk La. C. N°. 54a. — *f 2,225* — J. A. H. ARNZEN; — beide aankomende den Boedel wijle Mejufvrouw J. T. G. van WOSSING.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, den 9 Julij 1841.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Dominestraat*, La. C. N°. 59; aankomende DANIEL CORONEL. — *f 6,300.* — De Minderjarige MAURITZ CORONEL.

ADVERTENTIËN.

PARNASSIJNS der *Nederlandsche Portugeesch Israëlitische Hoofd Sijnagoge*, maken aan de Ledematen hunner Gemeente bekend, dat het *COHIER VAN FINTA OF ONVRIJWILLIGE BELASTING* over dit loopend jaar en betaalbaar in de maand September e. k. van HEDEN af tot en met den 20sten dezer maand, en wel des Dings- en Vrijdags, van 's morgens 7 tot voor den middag 9 uren, in het gebouw op de plaats van de Sijnagoge ter *visie* is liggende; kunnende de zoodanigen die eenige reden van bezwaar daartegen vermeenen te hebben zich schriftelijk deswege aan het Collegie van Parnassijns, gedurende het hierboven aangehaald tijdvak adresseren.

Paramaribo, den 6 Julij 1841.
De Secretaris bij Parnassijns voornd.,
M. C. NASSIJ.

Bekendmaking.

☞ GODSDIENSTOEFENING bij de *Engelsche Episcopaalsche Kerk*, op *ZONDAG*, den 11den dezer, des morgens *half negen* uren.

TOONEEL-GENOOTSCHAP:

POLYHYMNIA.

DONDERDAG, DEN 15 JULIJ 1841.

NATUUR EN PLIGT, OF DE ZOON REGTER OVER ZIJN' VADER.

TOONEELSPEL, *in vijf Bedrijven.*
De aanvang precies ten *zeven* uren.
Paramaribo, den 9 Julij 1841.
De Secretaris.
(27310) C. G. M. MATROOS.

J. BRONKHORST Jr.

(27309) heeft per de laatst gearriveerde Schepen ontvangen en biedt tegens *civile prijzen*, te koop aan:

Zoetemelksche- en Komijne Kazen, Hammen, Rookspek, Gezouten Vleesch, Saucijsjes en Worst, KASSEER VLEESCH in $\frac{1}{4}$ en $\frac{1}{8}$ tonnen, dito WORST, Genua Olie, Wijn-Azijn in pullen, Pruimendanten in kistjes, Imperial Thee, Compositie Kaarsen, Patent Olie, Witlood, Lijn Olie en alle andere soorten drooge Verfwaren, SPIJKERS in soorten, Bladen Zink en Zink-Spijkers. KOFFIJZAKKEN, VISSCHERS GAREN.

Gestreepte- en Bruine Dril, Satijnet, Hemden-, Osnabrugs en Blaauw Linnen, Vriesch Bont, extra fraaije Calico's, Neteldoek in soorten, $\frac{7}{4}$ en $\frac{10}{4}$ Cambriqs, Schotsch Batist, fijne Kamerdoek, Tule, Neiges en Langet, stellen Tafellakens en Servietten, Katoen Tafel- en Oogjesgoed, Marseilles, Dames- en Kinder Kousen, Mans Sokken, Zwart- en Blaauw Laken, nieuw-modische Petten, Beaver, Brabandsche- en Zijde Hoeden, extra Paardeharen Matrassen en stellen Veêren Bedden.

Dubbelde- en enkelde Kelders Jenever, oude Cognac in halve Kelders en Damejeans, extra Roodewijn in kisten, St. Julien Medoc in oxhoofden, Rhijn- en Madera Wijn, Seltserwater en meer andere GOEDEREN.

(27460) De ondergeteekenden van WOONPLAATS veranderd zijnde, en thans woonachtig aan de *Watermolenstraat*, in het Huis laatst bewoond door den Heer C. CORNELISSEN, geven door dezen hiervan kennis aan hunne Begunstigers; hebbende zij met de laatst gearriveerde Schepen ontvangen:

Diverse WIJNEN en GORT in vaten, en zijn nog ruimschoots voorzien van verscheidene *ARTIKELEN.*

Paramaribo, den 5 Julij 1841.
GEO. PRINGLE & C°.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 6den dezer, de Engelsche Schoener *Guinna*, Kapt. W. Payne, van Demerary, hebbende 6 dagen reis; Passagier: de Heer G. H. Gallup.

Den 8sten, het Schip *Henriette*, Kapt. J. C. Willems, van Amsterdam, hebbende 40 dagen reis.

Idem, het Schip *de Amphitrite*, Kapt. H. F. Popken van Rotterdam, hebbende 34 dagen reis.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.